

[Justitsministeren.]

fremmedlovstillæg. Der er måske til justitsministeriets undskyldning at sige, at det lovforslag, der blev fremsat sidste gang, drejede sig om en 2-årig forlængelse, men efter drøftelserne her i det høje ting nøjedes man med en 1-årig forlængelse i et måske lidt sangvinsk håb om, at forslaget til en egentlig revisionslov kunne nå at blive udarbejdet i løbet af året. Det blev desværre ikke tilfældet. Ingen skulle mere end jeg have ønsket, at fremmedloven af 1875 forlængst var blevet revideret. Det har altid under mit arbejde, også tidligere i ministeriet, forekommet mig beklageligt, at denne lov, der, som det ærede medlem frk. Anna Westergaard så rigtigt påpegede, er aldeles afgørende for mange menneskeskæbner, ikke forlængst er blevet revideret og ændret, så at den kunne blive klarere, og jeg kan vel også sige mere beskyttende. Selv har jeg altid været utilfreds med fremmedlovens § 14, og jeg kan måske til beroligelse for det høje ting oplyse, at spørgsmålet om fremmedloven var et af de allerførste spørgsmål, jeg tog op ved min tiltræden i justitsministeriet. Da jeg hørte, at udvalget vedrørende politiets øverste ledelse ikke var kommet så langt, at der forelå en betænkning, lod jeg det spørgsmål overveje, om man eventuelt kunne rette et lille angreb mod fremmedlovens § 14, idet jeg anser den hjemmel, der er i fremmedlovens § 14 til administrativt at tilbageholde personer, for noget betænkelig.

Jeg lod anstille en undersøgelse særlig på dette punkt og er i besiddelse af en oversigt over, hvor mange personer man tilbageholder i henhold til § 14, men efter at have overvejet spørgsmålet fandt jeg alligevel, at det ville være rigtigst at afvente polititudvalgets resultat og så komme med forslag til en egentlig revision af hele fremmedloven.

Når det ærede medlem hr. Steincke særlig undrer sig over, at jeg som ny justitsminister ikke har fået gennemført denne revision af fremmedloven, tør jeg måske sige, at jeg undrer mig over, at det ærede medlem hr. Steincke, der, som vi ofte har hørt, har været minister i, jeg tror 14 år, ikke har formået at få gennemført en revision af fremmedloven, der jo dog i adskilligt mere end 14 år har trængt til en ændring.

Det ærede medlem hr. Bjerre ønskede et enkelt spørgsmål overvejet i et udvalg. Jeg skal ikke modsætte mig, at et udvalg, forhåbentlig et hurtigt arbejdende udvalg, vil gøre sig bekendt med spørgsmål vedrø-

rende denne sag, og jeg skal være rede til besvarelse.

De indvendinger, det ærede medlem frk. Anna Westergaard kom med, det lille suk, der blev fremsat, er jo en gentagelse af de bemærkninger, det ærede medlem frk. Anna Westergaard fremsatte sidste år; og som det fremgår af, hvad jeg hidtil har sagt, er jeg i og for sig ganske enig med det ærede medlem på dette punkt.

Steincke: Jeg skylder det ærede medlem hr. Bjerre en undskyldning; han sagde nemlig, at hans utilfredshed ikke var blevet nævneværdig mindre med årene. Man ser heraf, at det ærede medlems utilfredshed tager af, jo længere tid der går, hvadenten dette nu skyldes, at denne utilfredshed har flyttet sig til andre områder, eller det skyldes regeringsskiftet. Vi andre har det gennemgående omvendt; jo længere utilfredsheden varer, jo større bliver den.

Hvis jeg forstod det ærede medlem frk. Anna Westergaard rigtigt, syntes hun, at det var lidt urimeligt at nedsætte dette udvalg af maj 1950, som jeg altså nedsatte. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men jeg tror ikke, man med rette kan sige det, for jeg vidste underhånden, at der var meget delte meninger indenfor forskellige kredse indenfor politiet om, hvorvidt forvaltningskommissionens forslag var det fornøftigste, og under hensyn hertil anså jeg det for praktisk, at man fik gennemdrøftet det også indenfor politiet, for at man såvidt muligt kunne nå til et resultat, der kunne vække almindelig tilfredshed.

Jeg havde tænkt mig at takke den højtærede justitsminister, men jeg har strøget det, efter at den højtærede minister fandt anledning til at fremhæve, at jeg gennem 14 år havde været minister uden at ændre fremmedloven. Nu er den højtærede justitsminister jo så ung, at det ikke er faldet hende ind, at det først var efter 1939, man i særlig grad tænkte på at ændre fremmedloven. Forøvrigt har jeg aldrig hørt fra nogen som helst side, at jeg skulle være særlig langsom eller uinteresseret i mit forretningsområde — og jeg håber til Gud, at det samme må blive sagt om min efterfølger.

Anna Westergaard: Når jeg nævnte justitsministeriets udvalg af maj 1950 — det vil jeg gerne sige til den ærede sidste taler (Steincke) —, var det kun fordi jeg ærlig talt var noget forbavset over, at man i justitsministeriet havde betænkt sig så længe som fra 1949, da forvaltningskom-